

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAE HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 28. Quida[m] à cædis consilio reuocatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64112)

rentia excepit, & dolor offensi Dei. Ergo conscientia impensius excussa, flens redit ad sacerdotem: labes non confessione magis, quam lacrymis eluit. Expiato tandem animo, ad augustam Virginis Aedem verecunde, ac dubitanter accedit. mirabile dictu. qui audenti clausus fuerat, verecundanti aditus patuit.

*Quidam patraturus cædem in Lauretana Æde
diuinitus in diuersum mutatur.*

Cap. XXVIII.

Iisdem fere diebus aliud haud absimile accidit. Ciuis Asculanus honestus, ac diues filiolum ex nouo matrimonio susceperat mense septimo. Hunc nutrici alendum dederat; & quia vnicus, immaturoque partu editus erat, sollicito subinde eum reuisebat animo. Forte euenit, vt puerum natura imbecillum, nulla nutricis culpa, repentinus morbus extingueret. Enimvero nutrix haud ignara, quantum mali à pueri patre præferocis ingenij homine immineret sibi; protinus occulta fuga properat Lauretum, multum in Deipara præsidij ponens. Nec spes fefellit. Ille, vt vnicum filium exanimem conspexit, dolore simul, ira-que amens, furere, incusare Deum, Diuosque, nutricem quærere ad necem. Cum ea non compareret, iram in nutricium vertit, quem vulneribus confossum pro mortuo reliquit. Neque hic stetit cruore imbutus furor. Comper-
ta nutricis fuga, propere succinctus armis Lauretum aduolat. Irrumpit in templum ea mente, vt nutricem, vel in ipsa sacrosancta cella ante ora Virginis trucidaret. Lustratis frustra templi recessibus, ventum erat ad Deiparæ cellam, vbi nutrix expiatis paulo ante vitæ maculis, obnixè B. Mariæ implorabat fidem. Itaque sub eius tutela, vmbraque latuit. Quippe homini furenti, & cædem anhelanti hæc diuinitus iniecta est cogitatio: si sacrosanctum li-
men

men intraret, haud dubie futurum, ut emollito pectore, vlciscendi omitteret curam. Proinde alio versus omnes templi angulos perlustrare coepit. Ecce autem dum lymphato similis discurret, forte aram B. Mariae Annunciatae titulo inclytam praeterit. Haec ara sacrosancto facello extrinsecus adiecta est, sub fenestra qua Gabriel Archangelus intrasse fertur. Igitur ille conspectis per fenestram forte luminibus, quae plurima ante B. Virginem vsque collucet; subita loci religione tactus, genua submittit. mira dictu res. Homo ferus, ac ferreus repente mollitur: mutatoque in diuersum animo, sacerdotem adit. Ibi abiectis armis, eius genibus aduoluitur, iter alienae caedis causa susceptum, vertere se in suam salutem velle memorans. Caeterum in eo quoque tutela Deiparae praesens apparuit, quod is ad eundem sacerdotem applicuit se, ad quem paulo ante nutrix accesserat. Itaque ille totius negotij fati gnarus, Asculani ciuis confessione audita, haud aegre lenitum iam animum perpulit, ut infanti feminae ignosceret. Et Asculanus vltro recepit, certis se indiciis ostensurum, bona fide redisse cum illa in gratiam. Dictis facta benigniora etiam adiecit. Mulierem domum reductam domesticis, virum eius benigne curatum agrestibus praeposuit rebus, periculo in emolumentum a Deipara verso. Sub id tempus Collegium Illyricum, ut eius alumni accuratius bonis artibus excolerentur Romam transferri placuit. Clementis itaque VIII. Pont. iussu alumni Romam euocati: & Romano Seminario aggregati, ius ac nomen Illyrici Collegij pro sua parte tuentur. Incidit haec migratio in annum M. D. XCIII. qui est nostrae historiae postremus, ut CCC. ipsos annos Aedis Lauretanae, nostra historia complectatur. Haec autem pauca de multis, ac prope innumerabilibus elegimus, quae litteris proderemus, lectorem monuisse contenti, tantam esse Lauretanarum rerum, miraculorumque syluam; ut a nemine tam multa, tam magna dici possint, quin multo plura ac maiora dictis supersint.

Cele-